

Kronmynt, men ofte, for at undgaae besværlige Broker, være nødsaget til at foretage mindre Afrundinger af Beløbene.

Forsaavidt Taler er om Taxter og deslige, der ere fastsatte af Regjeringen eller af de communale Myndigheder, altsaa ad administrativ Vej, er det en Selvsølge, at disse, der selv have fastsat Beløbene, ogsaa ere berettigede til at omskrive og om fornødent at afrunde dem. Her behøves altsaa ingen ny Bemyndigelse, og vi have indskrænket os til at foreslaae, at det skal paaligge vedkommende Myndigheder at drage Omsorg for, at Beløbene ere omfatte i den nye Mynt til den Tid, da den nye Regningsenhed er traadt i Kraft.

Hvad derimod angaaer Betalingsbestemmelser, der ere fastsatte ved Lov, saasom Told- og Stempelafgifterne, Retssportlerne, Postvæsenets Portotaxter m. Fl., da vilde det at overlade Regjeringen selv at foretage de nødvendige Omskrivninger og Afrundinger af Beløbene være en for en constitutionel Stat saa usædvanlig og i sig selv heller ikke begrundet Bemyndigelse, at Commissionens Flertal paa ingen Maade har kunnet tilraade den; ligesom det, efter Flertallets Formening, da heller ikke med nogen Rimelighed vilde kunne ventes, at Rigsdagen derpaa skulde gaae ind. Navnlig for Toldlovens Vedkommende forekommer det os høist betænkeligt at tillade Regjeringen at omskrive og afrunde Satserne, der her ere fastsatte med stor Nøiagtighed og en, hvad hver enkelt lille Afvigelse af Satserne angaaer, omhyggelig Afveielse af de i Betragtning kommende finansielle og ofte meget vanskelige industrielle Hensyn. En tilsyneladende betydningsløs Afrunding kan her ofte forandre det indbyrdes Forhold mellem Satserne paa en saadan Maade, at betydelige Interesser paa-virkes eller dog troe sig paavirkede deraf. Heller ikke ansee vi det for rigtigt — hvad der i Commissionen dog har været under Overveielse — i denne Lov at paabyde Regjeringen „snarest muligt“ at foranstalte det i saa Henseende Fornødne ved den lovgivende Magts Hjælp. Thi det vilde neppe være heldigt, om Regjeringen skulde nødsages til at forelægge alle Love, der indeholde en Betalingsbestemmelse, for Rigsdagen blot for at faae Beløbet omskrevet til Kronmynt, uagtet der ellers ingen Anledning var til at søge Loven forandret, eller der maaffee endog ellers var god Grund til for Tiden helst ganske at afsee fra Lovforandringer. Paa den anden Side antager Commissionens Flertal heller ikke, at en saadan egentlig Omskrivning af alle lovbestemte Taxter strax skulde være nødvendig. Om en Trang alligevel i det daglige Liv skulde vise sig, hvad visse Urter af Betalingen angaaer, har det forekommet os tilstrækkeligt, at Regjeringen, til Veiledning for Publikum og for vedkommende Embedsmænd, lader udarbejde officielle Tabeller, der saa nøiagtigt som muligt angive de enkelte Satsers Værdi i Kronmynt efter det i denne Lovs § 4 fastsatte Converteringsforhold. Efterhaanden som de forskellige Love, der indeholde Taxterne, uden Hindring af andre Grunde kunne blive forelagte den lovgivende Magt til Beslutning, vil da den egentlige legale Omskrivning, eventuelt ledsaget af Afrunding eller Omregulering, kunne finde Sted.

Commissionen tillader sig paa dette Sted tillige allerunderdanigst at henlede Opmærksomheden paa, at det formentlig vilde bidrage til, at den nye Regningsenhed hurtigere og fuldstændigere vinder Indgang hos Befolkningen, om Regjeringen drog Omsorg for, at der samtidig med Indførelsen af den nye Regningsenhed indførtes tilsvarende Regnehøjer og Tabeller i alle offentlige Skoler.

Medundertegnede Conferentsraed David, Statsraad Levy og Berederer Frænckel kunne ikke slutte sig til det Resultat, hvortil Commissionens Flertal, hvad dette Punkt angaaer, er kommen.

Det forekommer os at være af væsentlig Betydning for det nye Systems Gjennemførelse, at alle, navnlig ogsaa de ved Lov fastsatte, Afgifter og andre Ydelser strax blive omskrevne til den nye Mynt; og vi kunne ikke erkjende, at Diemedet opnaaes ved at lade de gamle Angivelser i Rigsmynt blive staaende som de egentlig bestemmende og kun, for at